

ТРАВЕНЬ

ISSN 0132-4462

1984

№ 9

ПЕРСЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— І чого це тобі, бабулю, вдома не сидиться!

Моє вам сердечне шанування і найкращі побажання, вельмишановний Миколо Івановичу!

Дозвольте великодушно на початку цього листа розповісти вам одну небезітересну для вас історію, котра трапилася з головою колгоспу «Вільні лани» Хомою Хомичем. Прізвиська його називати не буду, тому що він перебуває вже на заслуженому відпочинку й нагадувати йому старий гріх не хочеться, хай собі відпочиває на здоров'ячко. А сама та історія ось яка.

Головував Хома Хомич у «Вільних ланах» наїздами, з тієї простої причини, що жити в селі не хотів ні за які цукерки, а мешкав постійно у місті за 45 кілометрів від керованого господарства. Приїде, було, в село колгоспною легковушкою, коли вже сонечко давненько вибилося на голубі небесні простори, дасть цінні вказівки бригадирам, агрономам, зав. фермами, а коли вже починає вечоріти — їде собі фاینесеньку у свої міські пенати. Отак і катався — сюди-туди, сюди-туди. Прозвали за це колгоспники Хому Хомича «Маятником».

— О, вже «Маятник» на роботу приїхав!
— О, вже «Маятник» додому поїхав!

Але «Маятникові» від цього малосимпатичного прізвиська й за вухом не свербіло, як не дуже свербіло за тим органом слуху й від того, що колгосп «Вільні лани» міцно сидів на останньому місці в районі буквально за всіма показниками.

От приїхав Хома Хомич одного чудового надвечірка додому, вмився і сів вечеряти. Не

Здоровенькі були!

Дуже ласкавий лист М. І. Гончару — голові колгоспу ім. Петровського Вільновецького району Хмельницької області.

дуже й наїздався. З'їв тільки яєчно з салом, макітерку вареників з сиром, запив чашкою кисляку і вклався спати. Медицина тепер так і радить.

Коли тобі за сорок — ніколи не перевантажуй шлунка на ніч. Інакше гаплик — склероз і діабет тобі забезпечені. Недовго він і крутився в ліжку, а заснув по-хлоп'ячому міцно, як тільки голова голови відчула м'яку поверхню пухової подушки.

А вночі жінка прокинулася од якихось звуків, духе схожих на мичання корови-первістки, коли вона починає телитися.

«М-м-м-м... М-м-м-м...»

Жінка аж перестрашилася.

— Хомцю, що з тобою?

— Ой, я пропав! Ой, я вже не голова, Марино!

— Що ти верзеш, Хомцю, отямся. А хто ж ти такий?

— Нікто, Марино, пришийкобиліхвіст. Ось хто я тепер! Прокатали мене колгоспники на вороних.

— Тю! — тюкнула дружина полегше-но. — Це тобі наснилося чортій-що.

— Ну й наснилося, гори воно синім полум'ям! Навіть недопиймеш, яка холера такі сни вигадусь.

Як виявилось, це був віщий сон. Виходить, є такі сні на світі, шановний Миколо Івановичу. Але до вороних, слава богу, діло не дійшло, а дійшло до райкому партії, куди на другий же день запросили Хому Хомича на круту розмову. Тут поставили питання руба: Або-або! Досить, наїздися!

Як і кожна мисляча людина, Хома Хомич із двох зол одразу ж вибрав найменше. Він вибрав перше «або» і невдовзі перебрався з усім своїм посімейством у село, вріс у колгоспне господарство, за його ж висловом, усіма своїми корінцями і поволеньки-поволеньки за пару років вивів колгосп у передові.

Отака придибенція сталася з Хомою Хомичем. І пішла вона, як бачите, шановний Миколо Петровичу, йому ж на руку.

Але не подумайте, грішним ділом, що розповів я її вам отак собі, на здогад буряків, щоб дали капуста. Діло в тім, що я був глибоко переконаний, що епоха кочівників, тобто мандрівних голів колгоспів, давно відійшла в забуття. Була та й зникла, а разом із нею зникла гостра тема для фейлетонів і гуморесок. Коли це, як грім із ясного неба, — лист із керованого чи вірніше — напівкеро-ваного вами колгоспу ім. Петровського.

«Наш голова Микола Петрович Гончар — пишуть мої читачі, — керує господарством наїздами, бо в селі жити не хоче, а живе собі в колишньому райцентрі Зінькові у власному котеджі. Вранці привозить його колгоспна легковушка в село, а ввечері відвозить у Зіньків. І дружина його Ганна Іванівна, що обіймає в нас посаду агронома, теж мандрує сюди-туди разом із Гончарем кожний божий день, а господарству від тих мандрів тільки шкода».

От і спробуйте якимось своїм аргументом заперечити моїм дискусувачам, а вашим хліборобам. Справді ж бо, який це, в дідька лисого, керівник великого сучасного господарства, якщо він не вріс усім своїм корінням не тільки в його економіку, але й буквально в усі соціально-культурні запити його трудівників, якщо він ні сном, ні духом, як кажуть, не відає, як струменити життя на селі; якщо за встановленим графіком його шофер подає прощальний сигнал дуже часто ще перед заходом сонечка.

А тепер сподіваюся, ви зрозуміли, чому я вам розказав вищенаведену історію. Може, візьмете та й наслідуете приклад Хоми Хомича, не очікуючи навіть отого мало-приємного «Або-або!»

Або ще крутішого: злізайте, шановні Миколо Івановичу і Ганно Іванівно — приїхали!

Добрі приклади ще ніколи нікому не зашкодили!

Запевню вас од усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ!

Телеграфне Агентство Перця

ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Протягом трьох років копало, але так і не викопало колодязь Гайсинське міжрайонне ремонтно-будівельне управління для аптеки села Кібличі, з якою воно уклало відповідну угоду і взяло наперед за роботу понад тисячу карбованців.

— Дуже складні ґрунти зустрілися, — так пояснював черепашачі темпи робіт начальник управління О. Ф. Рижак, — пливуни кляті. Зводили нанівець усі героїчні зусилля наших робітників.

Цікаво, що мешканець цього ж села В. М. Ішук, садиба якого поруч з аптекою (він же, до речі, й економіст названого управління), знайшов ефективний метод боротьби з пливунами. Добрячий могорич і кілька багатообіцяючих фраз, мовлених на вухо робітникам, сприяли тому, що не тільки пливуни були подолані, а й залізобетонні кільця, завезені для аптекарського колодязя, опинилися на його подвір'ї. Свіженькою водичкою господар ласував уже через кілька днів після початку роботи.

РУКОТВОРНА АНОМАЛІЯ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Юні любителі мандрівок по рідному краю із села Ярославки Шполянського району звернули увагу на те, що в районі колишнього Ярославського кар'єру, кинутого кілька років тому райміжколгоспшляхбудом, компас починає плутати частини світу.

— Подібні відхилення можуть викликати лише поклади залізної руди, — пояснили дітям педагоги. — Не виключено, що під нашим селом залягає ціла аномалія.

Проте, як виявилось, аномалія тут ні при чому. Компас збивали з пантелику гори деталей від тракторів та інших механізмів, забутих райміжколгоспшляхбудом. Є тут навіть багатотонний екскаватор.

А потерши лоб рукою, ще й таке проговорив: «Все ж для праці отакої забагато авторів».

Це — по-перше. А, по тому я скажу: на все свій час. Аспіранту молодому ранувато ще до нас...»

Вийшла з друку праця швидко. Зверху — Сам, і Зам, і Зав, наймолодшого ж — не видно: чи ж таке б він написав!

Григорій БЕВЗ.

м. Київ.

і, підсунувши роботу, підписався вище двох.

Розписався, поставив крапку і поніс туди, де Сам. Той узав у руки папку, й задоволено сказав:

«Що ж, відітснемо навично. Заперечення нема». Розписався каліграфічно угорі над усіма.

Проробивши все те, Заму передав рукопис він.

Той націляв так само: все, як є, лишив без змін,

лиш проглянув кілька креслень, закарлючив кілька ком, енергійно щось прокреслив під вкороченим рядком.

Позіхнув, скрививши рота, проказав критично: «Ох!» —

Колективна праця

В установі науковій, де був Сам, і Зам, і Зав, аспірант один бідовий твір солідний написав.

Добру працю, не нотатки чи інструкцію яку. Написавши, дав спочатку на «добро» керівнику.

Переглянув ону працю науковий керівник...

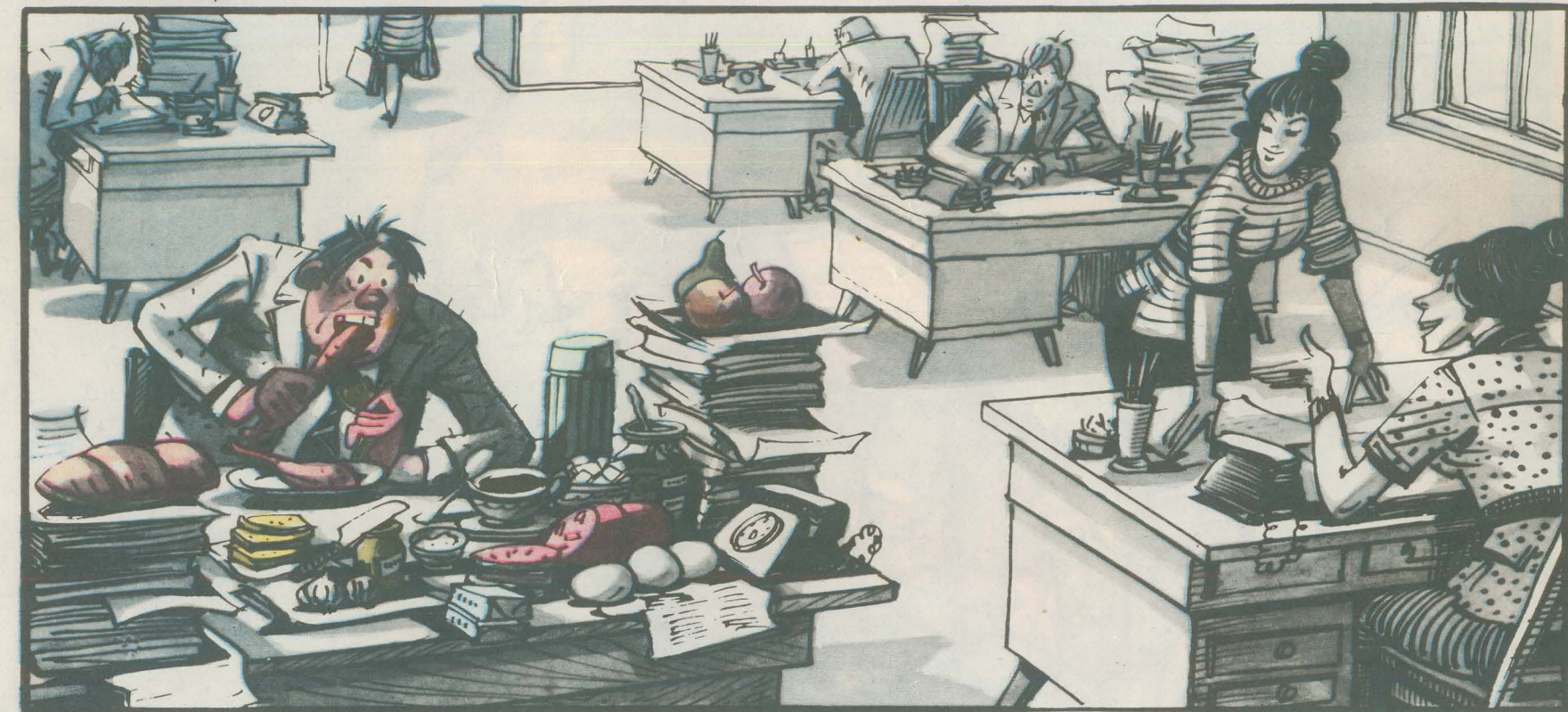
Хоч читав через абзаци, — в основні ідеї вник.

І, не мавши заперечень, науковий кандидат лиш підправив кілька речень, дописав ще пару дат,

кілька слів про роль науки (масло каші не псує), та ще прізвиське достукав вище автора своє.

— Петренко сьогодні прийшов на роботу рівно о дев'ятій, але буде ще цілу годину снідати.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Голос зірвав, руки об стіл покалічив... Який тепер з мене керівник!

● ГАМАНЕЦЬ: — Багатіти — значить товстіти.

● КОСА: — Камінь сам тупий і мене намагається зробити такою ж.

● КРАВАТКА: — Належу до найприємніших зашморгов.

● МАКОГІН: — Інколи в суперечці товчу дещо й зайве...

● М'ЯЧ: — А ворота не такі вже й широкі.

● РОГАЧ: — Не раз доводилось потрапляти з вогню та в полум'я.

● ФОРТЕПІАНО: — Як натискують — так граю.

● ЯЛИНКОВА ПРИКРАСА: — Цілий рік чекаєш, щоб похизуватися.

● ВІДРО: — За життя всякого скуштуєш.

● ВОРОТА: — Сумнівні люди воліють йти через тин.

● ГРОШІ: — Нечесного надто легко спокусити на гріх.

● ГУБНА ПОМАДА: — Тримаюсь однієї жінки — я ж не чоловік.

● ПЛЯШКА: — Рідини трапляються різні, як і люди.

● ТРИБУНА: — Не кожен, хто стає біля мене, справжній оратор.

● ШАШКА: — Мета: потрапити в дамки.

Дмитро АРСЕНИЧ.

ВЕЛИКА РАДІСТЬ

Одержавши атестат про закінчення середньої школи, Олександр Битюг прийшов додому і радо кинувся на шию батькові... І висить на ній уже 22 роки.

УСПІХ УЧЕНИХ

Після десятирічної копіткої роботи вченим нарешті вдалося розшифрувати напис на саркофазі одного з фараонів: «Тут був Вася» — видрапав невідомий автор.

УДАРНИМИ ТЕМПАМИ

З випередженням графіка ведеться будівництво кілометрового мосту через річку Хресь. Пікілометра його вже здано в експлуатацію.

ТРИНАДЦЯТА ЗАРПЛАТА

Тринадцяту зарплату отримав нарешті й Андрій Ухмилов: за 28 років він відпрацював лише тринадцять місяців.

Чергові хронікери М. ТИХОНЧУК, П. СОРОКА.

Трапилось це влітку одна тисяча дев'ятсот...

Але поки що змовчимо, якого саме року, а скажемо лише, що прибігла з веранди дружина педагога Є. П. Хамського, сплеснула руками й забідкалася, що в неї зіпсувалася пральна машина...

Євген Петрович — людина культурна і врівноважена — негайно заспокоїв дружину і сказав: — Чого журитися? У Бердичеві є філіал Житомирського заводу «Ремпобуттехніка», покладу «Пчелку» у «Жигулі» й повезу, щоб там відремонтували. (Варто зазначити, що той філіал, крім Бердичівського, обслуговує Дзержинський та Чуднівський райони).

І хоч не близький світ од села Вільшанки Чуднівського району до Бердичева (майже 50 кілометрів), але повіз Євген Петрович Хамський пральну машину. Прийняв її в нього майстер Михалевич, видав квитанцію за номером 693196 і оптимістично заявив: «Та тут нічого робити. Буде все в порядку! Платить один карбованець п'ятнадцять копійок і приїжджайте за «Пчелкою» через два дні».

Хамський, було, засумнівався: мовляв, чи не дуже це швидко, може, пізніше приїхати, але майстер благородно обурився: «Ви що, наше підприємство бореться за звання передового, нами керує директор Яків Тимофійович Костюков, чоловік серйозний і ді-

ловитий, отож ні в чому не сумнівайтеся і приїжджайте. І запам'ятайте, — підняв догори палець Михалевич, — ми любимо й поважаємо своїх клієнтів...»

Приїхав Євген Петрович із запасом — через тиждень. Не готова «Пчелка». Приїхав ще через тиждень. Сказали, що ось-ось вона буде «в порядку». І став він їздити...

Так от, поки Євген Петрович їздить собі й культурненько просить та нікуди не скаржиться, а йому ще культурніше обіцяють, а точніше, водять його за ніс, скажемо кілька слів про роботу житомирських побутовиків і, зокрема, про те, кого вони поважають та люблять і кого — навпаки.

Таких клієнтів, як Хамський — тихих, скромних, — дуже поважають. І в бердичівському філіалі

і на обласному заводі «Ремпобуттехніка», де директорує Г. В. Карташов, і навіть сам начальник облпобутуправління В. В. Бенівський поважає та любить. Побільше б таких. Тоді б і план виконувався, і нерви б менше псувалися. А то, подумавши, не встигнуть клієнту на житомирському заводі «Ремпобуттехніка» чи в одному з філіалів у якомусь районі трохи прострочити з ремонтом холодильника або пральної машини, чи чогось іще там недоробити-недоладити, як уже калатає в усі дзвони, засипає скаргами інстанції!..

Як скажемо, М. Шишковський із села Старочуднівської Гути Дзержинського району: відремонтували йому холодильник «Донбасс-10», три дні той попрацював, і щось у ньому знов поламалось; так він

замість того, щоб покласти холодильник на возика чи й на собі прихекати, їздить у Дзержинськ, Бердичів, добрався вже до самого Житомира... У тон йому співав кілька місяців і В. Земнухов з Бердичева: мовляв, йому погано відремонтували пральну машину «Карпати-3», так нехай повернуть гроші — 40 карбованців. Чи взяти Я. Колесника з села Троша Чуднівського району, якому лише чотири місяці ремонтували холодильник «Вега», або Л. Токало з села Великі Деревичі Любарського району, що набридла всім зі своєю пральною машиною...

Ій-право, совість люди втратили. Ну, хай би вже скаржилася Неля Петракович із села Пилипо-Кохари, що на Дзержинщині: тій справді понад рік бердичівський філіал не повертав пральної машини «Рига-8». Але тут була об'єктивна причина: загубилася машина. Хто знає, де вона поділася; коли на підприємстві часто міняються майстри, міняються директори, не дивно, що й загубитися щось може. То, мабуть, не варто ображатися, а треба, так би мовити, увійти в становище «Ремпобуттехніки». Не входять. Обурюються. А не подумавши, що іноді їм, клієнтам, такі ось затримки з ремонтом ще й на користь підуть — та ж Петракович, перучи руками, розвивала собі м'язи, фігуру зберігала. Чи інше. Приміром, О. Чекаранов з Радомисля обурений, що завод «Ремпобуттехніка» в Житомирі майже рік ремонтує мопед «Верховина». Дивак-чоловік! Та хай спасибі скаже, може, йому життя цим продовжили: адже навіть малі діти знають, що, чим більше ходиш, тим довше житимеш, а якщо підтюпцем бігатимеш, то взагалі заткнеш за пояс усіх абхазьких довгожителів. Про це слід було б знати й житомирянину Ю. Мидушевському, мопед «Рига-77» котрого теж довгенько ремонтується...

Але повернемося до тихого й скромного педагога з Вільшанки Є. П. Хамського. Тепер зрозуміло, який він вигідний клієнт. Ті обурюються, скаржаться, а він собі їздить. П'ятий рік. Бо здав свою «Пчелку» в 1979 році. А якщо точніше, 8 червня 1979 року. І відтоді їздить. Він їздить, а йому обіцяють — уже не майстер Михалевич (той невідомо куди дівся), а інші майстри. І вже не директор Я. Т. Костюков — того теж немає. У 1982 році йому обіцяв новий директор К. Ю. Шахлевич. А 1983-го й донині обіцяє ще новіший — В. Г. Ейсмонт...

А Євген Петрович їздить. Тільки іноді витягне з кишені квитанцію № 693196, зітхне і згадає, скільки він часу, скільки бензину витратив на поїздки до Бердичева...

А справді, якби той бензин та перевести на гроші, то вже б не одну можна пральну машину купити. Про це й сказала, врешті, Євгену Петровичу його дружина, якій набридло чекати і вручну прати. І не тільки сказала, а ще й до редакції «Перця» звернулася з листом.

А внаслідок — і з'явився цей фейлетон.

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Пора тобі, Васю, увільнятися з їдальні. Ти й дома став гидотно готувати.

— Бачу, ти б і з рідного тата три шкури здер!
— Ги! Ги! А тато он теж торгують...

ПРИ ДІЛІ

Помічено: коли хтось уперто не хоче займатися своєю справою, то нею займаються всі інші, хоч якось до справи причетні або й не причетні зовсім: бігають, метушаться, зчиняють гвалт, псують нерви — і все марно. Бо часом усі гуртом не можуть зробити того, що міг би зробити один, аби його ласка.

Ось як це буває.

Напровесні минулого року у Боярці, що під Києвом, по вул. Лінійній, 30, здали новий 144-квартирний будинок. Ну, не те, щоб без недоробок. Але, як не дивно, не про них мова. Встановлені якісно і за проектом сталеві пласкі батареї центрального опалення незабаром почали протікати. Та що там — добре текти! Чи емаль у них всередині обсіпалась, чи режим опалення для них непідходящий — досі невідомо. Комунальники, природно, захвилювались. Бо раніше в сусідньому будинку вже було таке. Заливало, аж поки не поміняли пласких батарей на ребристі чавунні. А тут якраз під рукою таких і нема!

Житлово-комунальний відділ (ЖКВ) Боярського машинобудівного заводу «Іскра», якому, власне, й належить новий будинок, разом з житлово-експлуатаційним управлінням (ЖЕУ) закидали своє заводське начальство доповідними. Перефразовавши без порушення суті, їх коротко можна подати так:

«Заступникові директора з капітального будівництва Негоденку М. Ф.

У будинку назріває потоп. Рятуйте! ЖКВ».

Резолюція: «А не пішли б ви всі разом до тов. Каткова Л. А.! Він головний енергетик, хай він вас і рятує. Негоденко».

«Головному енергетикові Каткову Л. А. Проби! ЖЕУ».

Резолюція: «Скажіть Негоденку, хай завезе чавунні батареї, це його кривна справа. А я, так уже й бути, поставлю. Катков».

«Негоденку М. Ф. Завезіть! ЖЕУ».

Резолюція: «Чавунних батарей нема, є сталеві пласкі. Замінійте ті, що течуть, на ті, що

тектимуть. Привіт. Набридли! Негоденко». «Директорові заводу «Іскра» Яковлеву В. П. Допоможіть вплинути на Негоденка М. Ф. ЖКВ».

Резолюція: без резолюцій. І, взагалі, без нічого.

Пожилиці теж захвилювались і, в порядку приватної ініціативи, звернулися по допомогу до Боярської міськради. Виконком міськради, не заслухавши, на жаль, жодного із заступників директора (не з'явилися!), все-таки зобов'язав Яковлева В. П. докласти всіх зусиль для попередження потопу і про хід протипотопних робіт «щотижнево доповідати виконкому по вівторках».

Зауважте, це було в липні, а доповіді спромігся директор після дощичку в четвер 29 грудня! І що ж доповів? Мовляв, рішення міськради виконано достеменно: зусиль докладено, заходів ужито, однак вони «до позитивних результатів не привели». Тобто, хотіли придбати чавунні батареї на сусідньому складі — не вдалося. І на тім заспокоїлись.

Ніби для заводу всесоюзного підпорядкування на сусідньому складі світ клином зійшовся!

А тим часом опалювальний сезон настав. І як тільки в систему подали гарячу воду під тиском, ще з літа очікуваний потоп розпочався. Батареї не витримали одразу в сорока квартирах! А ті, що витримали, по черзі щодня протікають аж дотепер. По черзі ж їх і замінюють (за Негоденком) на такі самі нові, що тектимуть через півроку. А там — усе спочатку!

Як бачите, ніхто з причетних до цієї справи не сидів, склавши руки, — писали, обурювались, домагались, докладали зусиль, приймали рішення і знову писали. Усі, так би мовити, були при ділі. Окрім, хіба, Негоденка М. Ф., якого директор заводу чомусь так і не змусив виконати свій службовий обов'язок. Хоч тільки це й ніщо інше могло б привести «до позитивних результатів».

І, сподіваємось, — приведе!

В. КОВАЛЬ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— У цьому альбомі в мене зібрані фото всіх, кого я своїми анонімками довів до інфаркту.

Сатиричні мініатюри

ЗНАЮТЬ УСІ

На вікні приймач могутньо
Виє та реве!
Аж за п'ять кварталів чуно,
Де дурний живе.

Володимир БОРОВИК.

ПОЕТ-НЕВДАХА

Нелюдські терпить творчі муки,
Ламає голову і руки,
І пера, й олівці ламає:
Натхнення є — думок немає!..

Енгеліна БІЛЕНЬКА.

м. Вінниця.

ДІЗНАВСЯ

Підійшов до неї у фойє,
У фойє, уточним, мюзик-холу.
— А скажіть,
чи хлопець у вас є?
Каже:
— Є. На осінь піде в школу.

Володимир ПІГОЛЬ.

Дмитро Білоус

ІЗ НОВИХ ВІРШІВ

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ОБРУЧ

Мое село — ні гір, ні круч,
рівнина, рівнина.
Пусти — покотиться обруч
до самого Ромна.

Чому до самого Ромна?
Для вас це дивина?
Туди дорога, як стріла,
від нашого села.

Так само й від роменських круч —
дорога вздовж ланів:
пусти — покотиться обруч
до самих Курманів.

Чому обруч? Як атрибут
він, може, й застарів.
Та я — і це підкреслю тут —
із роду бондарів.

Обруч же, як рідню, трима
всі клепки міцно, гоже.
Спаде обруч — ладу нема —
рідня розпасться може.

Обруч ослаб — і то дивись:
звихнулася клепка — скрута!
Отож попробуй, обійдись
без цього атрибута!

Мо' через бочку і діжу
передалося кодом,
що все життя я дорожу
моїм бондарським родом?

— Ми не якісь, — казав мій дід, —
заблуди-пришелепки.
У тих, хто забува свій рід,
невистає клепок.

Душа — загреби,
око — заздренне:
чого є в тебе
й немає в мене?!

Ти винуватий, день дощовитий,
за день безхмарний;
ти винуватий, талановитий,
що я — бездарний...

Це чорна заздрість
разить ураз,
заходить в шілку,
у кожен паз —
заз! заз!
заз-дрість!
Цей чорний гість,
що серце їсть.

Заз — упинається —
скалка-проноза
Сказ починається —
просто-загроза!

ЗАЗДРІСТЬ

Заздросте, в тебе
те саме «з»,
що у зміюки, яка повзе;
вповзає в душу,
разить ураз —
заз! заз!
заз-дрість!
Це чорна злість,
що серце їсть.

Якщо йде заздрий
похмурий весь —
удача в когось,
є успіх десь.

Якщо йде заздрий
і сяє весь —
невдача в когось,
неуспіх десь.
Тоді гризота
вже не гризе:
вже під колоду
змія повзе.
Й чигає знову
із того схову.
А про чийсь успіх
почує мову,
враз виповзає,
разить ураз —
заз! заз!
заз-дрість!
Цей чорний гість
що серце їсть.

Заз — упинається —
скалка-проноза
Сказ починається —
просто загроза!

Знаю я людину
і живу й конкретну
(навіть не єдину!)
дуже підтенетну.

Вчили мама й татко
перш його за все:
покірне телятко
дві матки ссе.

Скільки ласки в мові!
Так із нього й ллються
слова медові,
наче мед до блюдця.

Прізвище чи Ласточка —
вже забув! — чи Пліточка.
У ідальні:
— Здрасточки,
приємного апетиточку!

Так на тебе
чемно подивився.
А про себе:
«Щоб ти подавився!»

Руку тиць на ганочку,
схожу до лопаточки:
— Добренького раночку,
як вам було спаточки?

ПОКІРНЕ ТЕЛЯТКО

Подумки ж додав:
«Щоб ти був не встав!»

— Як ваш синочок?
Не замерзне? Мряка!
«Довбнею не вб'єш його, —
бугай! лобуряка!..»

Як же взнали друзі
Пліточчину вдачу?
З полювання в лузі
йшли повз його лачу.

Чують, а дружина
так сердито, строго:

— Що ти за людина? —
свариться на нього. —

Дуже м'яко стелеш:
«Добренько! Привіт!»
А губами мелеш
всім прокльони вслід!..

Так говориш ніжно, —
не припустиш навіть,
що ти можеш ніжку
другові підставити...

Лиш вони почули це —
поскоріш звідтіля,

Із провулка — в вулицю
та хаміль! хаміль!

Ось чому співає
солов'єм — не зябликом!
І в житті долає
шаблика за шабlichem.
Чемний на дорозі,
всіх він пропускає,
кланяється в носі,
а п'яти кусає.

Що йому якісь бар'єри?
Око в нього вірне!
Вже в «телятка» і кар'єра,
бо воно ж покірне!

Не до шмиги вам, хто в очі
ріже правду-матку.
І дорогу ви охоче
даєте «телятку»!..

Підібравсь він і до мене,
борозну проорюючи:
— Дайте світлечко зелене,
Дмитрику Григоровичу!
І, таки признатись мушу,
через цього хитрика
гріх узяв і я на душу,
клонувши на «Дмитрика»!

ЖИТТЄ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

Мал. Є. ШИГОДСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. КОНОВАЛЕНКА

Без слів.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

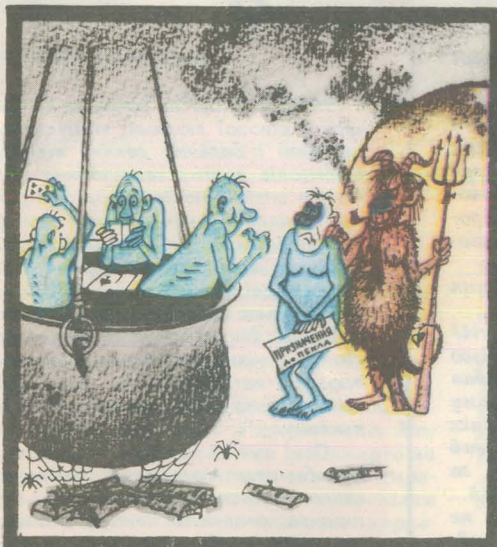
— Поглянь, Клавка і в пеклі непогано влаштувалася!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— А цей вагон ми взяли у залізничників напрокат — усе одно в тупику простоював.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Просись у наш казан. У нас завжди бригада чортів прогулює.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Ти знову комусь крила загнав!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— І рад би в рай, та гріхи не пускають.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— До вас не приносили моєї загубленої душі!

Виставка ШИРНЕ ТРЕБА

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Шановний виставком! Хочемо розповісти історію, згадуючи яку, нам, працівникам кав'язької бібліотеки, стає соромно. Річ у тім, що ми протягом двох місяців заздрили своїй подрузі. І хоч усі ми чудово розуміємо, що заздрити — погано, мимоволі у нас щодня вихоплювалась фраза: «Щастить же людям!» Це після того, як на наше запитання: «Ну, як твої чобітки?» — подруга відповідала: «Усе в порядку, поки що не розпалися». А йшлося про чобітки виробництва львівського взуттєвого об'єднання «Прогрес».

Ми купили їх одночасно. Не минуло й кількох тижнів, як вони почали розлазитися по швах, підшви повідлітали, фарба облізла. Воно, звичайно, жаль, коли річ, за яку щойно віддав 85 крб. 90 коп., доводиться викидати на смітник. Але, як відомо, гуртом і невдачі переносити легше.

А ось подрузі ми заздрили. Бо минуло два

місяці від дня купівлі взуття, а її чобіткам хоч би що. Хтось уже згадав, що їй завжди і в усьому щастило. Що вона навіть колись по лотерейній виграшах...

Та раптом вона зізналася, що тих чобіток ще не взувала. І наступного дня прийшла в них на роботу. Додому вона вже поверталася без підшви...

А нам усім раптом зробилося соромно. Ми навіть вирішили найближчим часом диспут провести на тему «Заздріцям не місце в наших душах». Отож ми й хочемо запросити на цей диспут когось із вас, шановний виставком. Було б непогано, якби ви прихотили і представника дирекції об'єднання «Прогрес».

З повагою.
Від імені працівників бібліотеки
Н. РОМАНЕНКО.

На одній колесі

НАШ АТРАКЦІОН

Змагання, що відбулися на велотреку нашої виставки, були незвичайні. Незвичайність полягала у тому, що велосипеди учасників були одноколесні. Ще не так давно одноколесний велосипед можна було побачити лише у цирку. Тепер, як виявляється, він зажив популярності і серед велосипедистів, і серед прихильників цього чудового виду спорту. Боротьба була гострою і безкомпромісною. А принесла вона перемогу жителю Запорізької області Василю Каратчуну.

Наш кореспондент звернувся до переможця з традиційним запитанням:

— Як вам удалося досягти такої майстерності?

— Усе почалося з випадковості, — щасливо посміхнувся він. — Кілька років тому я придбав велосипед «Україна», і за якийсь тиждень у ньому зігнулося заднє колесо. Оскільки, як відомо, задніх коліс у продажу немає, довелось купити новий велосипед. Але й у новому теж буквально за тиждень зігнулося заднє колесо. Купив я третій... І так купував нові велосипеди, поки до мене не дійшло, що браковане заднє колесо — то не випадковість. І став я вчитися їздити на одному, передньому колесі... У такий радісний для мене день не можу не задати теплим словом працівників Харківського велосипедного заводу, яким я завдячую своїми сьогоднішніми успіхами.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЦІ

Мабуть, ніщо не забирає стільки дорожнього часу в діловій людині, як пустопорожній телефонній теревені і балаки деяких відвідувачів. Ну, щодо любителів довгих телефонних розмов, то тут хоч можна знайти якийсь вихід. Наприклад, сказати, що тебе викликає начальство, і кинути трубку. Або притишеним голосом перервати балакучого співрозмовника: «Вибачте, у мене зараз нарада».

А відвідувача, тим більше, якщо до того ж виявиться, що це ваш знайомий, голими руками не візьмеш. Він підсуне стілець упритул до вашого столу, і ніякі багатозначні погляди на годинник, прозорі натяки на те, що, мовляв, справ — по зв'язку, не примусять його скоротити візит до вас і на хвилину.

Ось тут і можуть стати в пригоді стільці виробництва Малинської меблевої фабрики. Вони так хитався, погрожуючи ось-ось розпастися, що людина, сидючи на такому стільці, думатиме лише про одне — аби тільки не впасти. Отже, довго не просидить.

Свіженька партія таких стільців нещодавно надійшла на нашу виставку.

Що там казати, доводиться часом добре попобігати по магазинах, щоб дитині своїй купити платтячко і потрібного кольору, і потрібного розміру. Особливо з останнім — клопіт. Діти, нівроку, ростуть швидко. Ще вчора був, здається, один розмір, а сьогодні вже інший. Отож, треба обов'язково приміряти, підганяти і, взагалі, морочити і собі, і продавцям голову.

Певно, тому у львівському швейному об'єднанні «Весна» випустили партію дитячих платтячок універсального розміру. Довжина, як і належить, за стандартами, а от у талії — наче шито на дорослу жінку. Хоч і зовні це платтячко нагадує щось середнє між мішком і підодіяльником, зате підходить усім дівчаткам — і дуже худеньким, і надто повненьким. Таке платтячко надіслала на нашу виставку Євгенія Гуменюк з міста Ровно.

ДИВНИЙ ДОКУМЕНТ

Продавців магазину «Меблі» не так легко здивувати. А цей відвідувач їх просто приголомшив, сказавши б — паралізував роботу торговельного колективу. Не вагаючись, підійшов до каси і попросив вибити чек на 143 карбованці. Касирка з жахом уточнила:

— Чи не збираєтеся ви часом купувати шафу виробництва Старосамбірського меблевого комбінату?

Саме її, — весело відповів чоловік. Касирка замість того, щоб відрахувати два карбованці здачі, аж залякла з подиву. Продавці кинули роботу і буквально вп'ялися очима в дивовижного відвідувача. Вантажники, не торгуючись, тут же понесли цей витвір меблевого мистецтва до машини. А завідуючий усе хитав головою, задумливо повторюючи:

— Тут щось не те!

Коллектив цього торговельного закладу мав підстави для подібної реакції. Шафа, що її без вагань придбав чоловік, складалася із суцільних щілин та перекосів. І раптом за ці погано збиті дошки чоловік ось так легко викладає солідну суму?

— Тут щось не те!.. — не вгавав завідуючий. А підлеглі, вкрай заінтриговані, ствердно кивали.

Цікавість настільки не давала спокою продавцям, що вони не витримали і, роздобувши адресу покупця, взяли й відвідали його.

Той довго викручувався, робив вигляд, що не розуміє, чого од нього хочуть, вдавався до хитромудрих версій. Та нарешті, припертий до стінки, зізнався:

— Та дружина в усьому винна! Все мене ляляла. Казала, що в нас дома не так, як у людей. Мовляв, люди гарнітури мебелів купують, свій інтер'єр прикрашають. А у нас, каже, меблі саморобні. Тобто усі зроблені моїми руками. А це, як вона висловила, «кустарщина». От я й вирішив для порівняння купити їй фабричний зразок меблів. Аби вона побачила, що таке справжня «кустарщина». Тобто — халтура.

ПОЛЮТИ СНИ ТА НАЯВУ

Знавці сонників стверджують: коли дитині сниться, що вона літає, це значить — вона уві сні росте. А коли подібний сон сниться дорослому? Жительці м. Бобринця Кіровоградської області М. Ф. Фелоненко раптом теж приснилось, що вона літає. Розплющила очі і... знайшла себе на підлозі. Виявилось, то під нею розважалося ліжко виробництва Комарнівського деревообробного комбінату (Львівська область). Цю меблеву об'єкцію вона придбала напередодні за 86 крб. 50 коп. Привезла ліжко додому і була приголомшена, роздивившись його: поліровка жаклива, вся дерев'яна поверхня в білих плямах, з матраца стирчать пружини шурупчиками. Та тримають матрац, не пригвинчені, а грубо прибиті розвалитися! Хіба могла вона собі уявити, що ліжко може розвалитися. Виявляється, не одна вона збила собі уяву, що ліжко купувала об'єкцію, її заспокоїли. Виявляється, це не вона, а магазин, де жінка купувала об'єкцію, її заспокоїли. Та її все мучить цікавість: здійснює подібний політ з такого ж ліжка продукують? І що їм сниться ночами?

БОЙОВА НІЧІЯ

(Репортаж із хокейного майданчика)

З перших же секунд матчу ініціативою володіють хокеїсти у червоній формі. Нападаючий, захопивши шайбу, збирається пробити по воротах суперників. Удар! Ківок у синій формі... ключка. Разом із рукою нападаючого. Захисник суперників (вони у синій формі) підставляє свою ключку. Але вона одразу ж ламається поля суперників. Один з них робить відчайдушну спробу передати її товаришеві по своєю ключкою тягнеться до шайби і... падає, мов підкошений. Один по одному нерухомо лягають на майданчик... Гру закінчено, а шайба так і не побувала ні в тих, ні в інших воротах...

Залишається тільки повідомити нашим слухачам, що репортаж з міні-майданчика іграшкового «Хокею» (виробництва чернівецького об'єднання «Металіст», ціна 8 карбованців) було організовано спортивним відділом виставки.

Вів репортаж Д. ЗАХАРОВ.

— А ти й досі все по одному несеш! А я — кошиком!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Начебто і гарні діачата...» («Перець» № 24 за 1983 рік) працювали у Хмельницькому (Вінницька) райкоопунівермазі. А справи робили зовсім негарні. Наприклад, мало не силоміць наєздували покупцям лотерейні білети. І що найдивовижніше — білети, котрі вже були недійсні.

Після виступу Перця секретар Хмельницького міського Компартії України тов. Михальчук повідомив, що фейлетон розглянуто на бюро міського партії, критику визнано справедливою. Голову правління райспоживспілки Ковалев А. А. та начальника міського управ-

ління торгівлі Тищенко А. Я. суворо попереджено і зобов'язано вжити енергійних заходів щодо наведення належного порядку в підпорядкованих їм торговельних закладах.

Виступ Перця також обговорено на відкритих партзборах у первинних парторганізаціях Хмельницької райспоживспілки та міського управління торгівлі. За виявлені недоліки заступникові директора універмагу Вихристюк Л. І. оголошено сувору догану. Завідувач відділом універмагу Лищенко В. А. з цієї посади звільнено.

Шерлок Холмс: — Не видавайте мене йому. Це бібліотечний злодій!

Мал. А. БОРДУНІСА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Плавню
Плотом
Плив
Пилип,
Поки плив
По плесу
Пліт.
Плив би плотом ще Пилип,—
Пліт до берега прилип.
* * *

Радю грати
Дітвори
У широкому
Дворі.
Гамірлива дітвора
На весь двір
Кричить «Ур-р-ра!».

Леонід ФЕДОРУК.

НЕ ОДИН ТАКИЙ...

Повертається Дмитрик з вулиці, мама глянула — і руками сплеснула:

— Лишенько! У людей діти як діти, а тут просто якийсь замазур! Один такий на все село...

Дмитрик слухав, слухав, а потім і каже:

— Не сердься, мамо, я піду і приведу ще бруднішого!

Павло ЛАВРИК.

КОМАРИКІВ СОН

Раз комарик вклався спати —
І вві сні почав кричати.
Весь тремтів і горів —
Думали, що захворів.
А йому приснився сон,
Що його кусає... слон,
І кричать усі: «Ура!
Слон кусає комара!»

Микола КЛЕЦ.

Загадка перченятка

ЩО МАЛЮВАВ МИШКО?

Малював Мишко картину:
Річку. Небо. Ліс. Хатину.
А до лісу мчить щодуху,
Мов клубок легкого пуху,
Через кладку, через міст,—
Довгі Вуха — Куций Хвіст!

Тамара ЖУРБА.

БДЖОЛА І ВЕДМЕЖАТКО

Летить Бджола і бачить,
як мале Ведмежа старанно
уминає з банки мед. Розчу-
лилась. По-перше, це її мед.
По-друге, маленький Ведме-
дик такий славний, кумед-
ний!

Опустилася Бджола, при-
сіла поруч.

— Здоров був, ласунець!

— Доброго здоров'я! —

статечно відповів той.

— Смачно?

— Ще й як!

— А між іншим, це мій
мед! — зауважила Бджола.
І що б ви думали, зраділо
Ведмежа такий зустрічі? Де
там...

— Тату, тату! — завере-
щало воно. — Йди-но швид-
ше сюди. Тут прилетіла та
сама потвора, що вкусила
тебе за ніс!

Невдячне Ведмежа!

Семен МАНІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У ПОГОНІ ЗА СЛОВОЮ...

«Дорога редакція я думаю, що помилки і знаки припинання Ви проставити самі, тому що на таке у мене не має грамотності».

Ці рядки зі зворушливою щирістю написала нам авторка вірша, який закінчується строфою:

«Підскажіть но господа
Й дорогі сіньори,
Як позбутися у світі
Від такого Жори».

Як бачимо, у процитованому уривку зі «знаками припинання» та дечим іншим справді не дуже благополучно. І через те ми змушені були гречно вибачитись перед м-м... (маркізою? синьйоритою? місс?) В. М. із Хмельницька за те, що її вірш, разом з багатьма іншими, довелося відправити у корзину.

Колись браком освіти було прийнято навіть хизуватися. Тепер аргумент: «А я академіїв не кінчав!», — погодьтеся, слави не додає. Особливо тим, хто береться за перо у честолюбній надії створити літературний шедевр. Чомусь технічно невідкованій людині ніколи не прийде в голову конструювати, скажімо, нову модель реактивного літака чи електронний мікроскоп, а от сміливців, які беруться відкрити щось нове в літературі, анілогі-сінько в ній не тямлячи, — море. Вони завалюють редакції і видавництва тоннами своїх напівграмотних рукописів, сердяться на «бездушних» редакторів, які «затискують» їхній талант, ображаються й скаржаться.

Проте це ще не найбільше лихо для редакцій.

Як відомо, різних періодичних і неперіодичних видань у нас стільки, що за всіма просто не встежиш. Цим і користуються окремі «любители літератури». Вони сумлінно списують якесь оповідання чи вірш з однієї газети і посилають його до іншої. Не міняючи там майже нічого, окрім прізвища автора. І часом, буває, номер проходить.

У № 19 «Перця» за 1979 рік було надруковано гумореску Овсія Круковця «Прикрі вісті». Гумореска дотепна, цікава. І тим приємніше було мешканцям Полонського району на Хмельниччині зустріти її на сторінках своєї районної газети «Новий шлях», правда, під іншим заголовком: «Телевізор підвів». Твір зазнав іще деяких змін: так, головний герой — обліковець Альфонсевич — перетворився на обліковця Петра Крисюка, майстер Прик — на майстра Павлишина, згадку про події в Нікарагуа замінено згадкою про більш сучасні — у Сальвадорі, землетрус у Сіцилії — на землетрус у Греції тощо. Ну, й ще невеличка деталька: прізвище автора також замінено — на У. Якимчук...

Трапляється, що й ми часом «клюємо» на таких от метких

«авторів». Наприклад, надсилає нам Павло Гаращенко з Харкова віршовану мініатюру «Моє» і «наше»:

Він гасло висува усюди:
Те, що моє, хай «нашим» буде!
Для себе ж інше визнає:
Усе, що «наше», те — «моє».

Правда ж, непогано написано? Отож і ми так подумали. І надрукували цю мініатюру у № 11 «Перця» за 1983 рік. Яке ж було наше здивування, коли ми дізналися, що цей чотиривірш від букви до букви узятий із № 11 журналу «Хлібороб України», де його було надруковано за підписом Г. Єлишевич...

Словом, харків'янин П. Гаращенко, видно з усього, давно вже діє за принципом: що ваше — те й моє!

Не утруднює себе розробкою нових тем, образів і композицій інженер-механік зі Львова Михайло Новгородський. Він вирішує питання творчого пошуку напрочуд просто: бере той же випробуваний «Хлібороб України» № 10 за 1981 рік, старанно списує звітні мініатюру Василя Синицького «Переконався» і надсилає її до «Перця»... Ключе!

Проте найчастіше у любителів плагиаторського лову все-таки зривається. От, наприклад, порадував нас І. Колесник із села Стадниць Тетіївського району на Київщині віршем «На свою біду»... Що на свою — так це точно. Бо ми без усякого напруження пам'яті згадали однойменний вірш А. Горпинича, надрукований за кілька днів до того в газеті «Радянська Україна»...

Бувають і чисто анекдотичні казуси. Одержуємо ми якось лист із Дніпропетровщини. Автор його, вчитель В. Д. Запорожченко, надіслав до редакції вірш «Рятівник». А буквально через два дні той самий вірш, уже під назвою «Грицькова допомога» і за підписом — Валентина Робота, приходить з Верхньодніпровського району тієї ж області. Гм-гм, думаємо, кому ж віддати пальму першості? Воно, звичайно, як поджентльменському, то годилося б жінці, — але ж не завадило б провести невеличке розслідування... Провели. Як виявилось, жителька села Миколаївки В. Робота вирішила оперативно скористатися районною газетою «Дніпровська зоря», де цей вірш В. Запорожченка нещодавно перед тим надрукували...

Отже, плагиат, як бачимо, — справа не зовсім вдячна. Можна легко, як кажуть, «вляпатися». І замість слави літературної зажити зовсім іншої, абсолютно протилежної. Слави звичайнісінького літературного злодюжки.

Словом — не радимо!

Вас. ШУКАЙЛО.

БАЙКИ В ПРОЗІ

БАГАТА ФАНТАЗІЯ

— Михайле Потаповичу! — упав на коліна перед Ведмедем Бобер. — Переведіть Черепаху на стівку... Бо втоплюся! Сил уже немає цій костяній особі заробітну плату нараховувати.

— Знайшов складну справу, — насупився Ведмідь. — Випиш Черепасі гроші за виконану роботу, і ділу кінець.

— Всю-то так, — простогнав Бобер. — Та уявляєте, яку треба мати фантазію, аби щодня вигадувати: за що ж їй платити...

КУЛЬТУРНИЙ ЗАХІД

— Позич мені свою сумку, — причепилася до Кенгуру Лисиця.

— Таке вигадала! — зніяковіла Кенгуру. — Ти розумієш, що просиш?

— Ой, ніколи мені розуміти, — заквапилася Лисиця. — У мене культурний захід зривається! На птахофабриці сьогодні день відкритих дверей...

ЗАБІГАВСЯ

Підрядився Комар Ведмедю барліг будувати. І, як справжній підрядчик, поставив умову:

— Допомогатимеш!

— Що треба — кажи, — погодився Ведмідь.

— Вигреби яму, наноси моху, накрій гілляччям, щоб на шию не капало, — став порядкувати Комар.

— Зажди, зажди, — здивувався клишоногий. — А що ж ти маєш робити?

— Ох! — зітхнув Комар. — Забігався. У мене замовників, як у Сірка реп'яхів. Ледь встигаю папери підписувати...

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. СОЛОНЬКА

— З тих пір, як він став начальником, зовсім літати розучився.

Напевне, слід почати з розтлумачення отого заголовка. Так от, у перекладі з англійської мови на українську він звучить так: «Кличте морську піхоту!».

Американської мови, як відомо, нема — в Сполучених Штатах послуговуються англійською мовою. Але, хай уже дарують нам це суворі мовознавці, так і кортить сказати, що в даному разі ми маємо справу з мовою суто американською, а конкретніше — з рідною мовою американського імперіалізму, мовою тих, хто робить зовнішню політику Сполучених Штатів.

Щоб указати на віхи тієї «славетної історії», розтикані в різних куточках землі уже в наші часи, не треба дуже ані зору, ані пам'яті напружувати: це — Корея, В'єтнам, Гренада, Ліван...

Щоразу, коли в Сполучених Штатах лунало: «Кличте морську піхоту!» — це означало, що американський імперіалізм накинув пожадливе око на нову жертву; за цим вигуком наступав черговий акт кривавої агресії, розгорталася чергова, ота сама, якщо скористатися словами з указу президента Г. Трумена, «військово-морська кампанія». Та от, не

ного полковника морської піхоти Роберта Макфарлейна. Виконувати ж функцію «приставленого до скроні зведеного пістолета» покладалася на військово-морську армаду на чолі з лінкором «Нью-Джерсі».

У практиці Білого дому здавна так уже повелося, що на провідну посаду при особі президента — його помічника з питань національної безпеки запрошують лише визнаних інтелектуалів, осіб із дипломами найпрестижніших університетів — Колумбійського, Гарвардського; професорів політичних наук, авторів досліджень.

неабияк знається на політиці «зведеного пістолета біля скроні». Це ж він, новий помічник президента, як свою першу операцію, розробив план розбійницького нападу на Гренаду. Була то акція, що й казати, гідна тої «славетної історії» морської піхоти.

Після першої ластівки в особі Р. Макфарлейна любі серцю президента Рейгана виученики морської піхоти вервечкою в Білий дім потяглися. Коїться щось таке, що газета «Балтімор сан» назвала уже «висадкою морської піхоти на Пенсільванія-авеню». Біля відставного полковника Р. Макфарлейна в ролі його заступника вже прилаштувався хоча й не полковник, а лише майор, але теж досить третій морський піхотинець у відставці. А раніш на це місце менше за професора політичних наук ніхто реально не міг розраховувати.

«Висадка морської піхоти» в Білому домі продовжується. Так, президент виявив невдоволення своїм прес-відділом. Як поліпшити справу? А дуже просто: поруч із заступником прес-секретаря Білого дому Г. Спіксом з'являється ще один заступник — відставний капітан С. Блейк. Ніхто із людей у цій справі компетентних ні сном, ні духом не відає, що той новоспечений другий заступник тямить у галузі преси та інформації. Ну, то й що? Головне — він морський піхотинець! А цього тепер досить для входу в Білий дім.

З Вашингтона надходять чутки, що президент Рейган, у зв'язку з початком передвиборної кампанії, має намір зробити ще деякі перестановки в апараті Білого дому. А оскільки, якщо відкинути слова та глянути на діло, не видно, щоб тут воліли змінювати свою теперішню безрозсудну войовничу політику, то можна передбачити, що з Овального кабінету й надалі лунатиме: «Кол аут зе марінс!» — «Кличте морську піхоту!»

Яків ВАЛАХ

«КОЛ АУТ ЗЕ МАРІНС!»

Про американську морську піхоту написано вже чималенько. Та й вік її — також чималий: понад два століття, хоча офіційно вона виділена в самостійний рід військово-морських сил США порівняно недавно — у 1947 році, указом тодішнього президента Сполучених Штатів Г. Трумена. В цьому указі її призначення було визначено більш ніж одверто: «Захоплювати важливі зони, окупувати їх, вести сухопутні операції, необхідні для продовження військово-морських кампаній».

«Військово-морські кампанії»... Якщо говорити загальнозрозумілою мовою, то йдеться про чергові загарбницькі кампанії імперіалізму Сполучених Штатів. Саме з цього й починала морська піхота ще у XVIII столітті, коли в 1776 році загарбала для США Багамські острови. В наступному столітті, року 1847, вона те ж саме учинила й з частиною Мексики, щедро поливши ту землю кров'ю мексиканців. Усього ж на рахунок морської піхоти понад 200 таких «кампаній». Офіційно, навіть і в підручниках для американських школярів, це іменується «славетною історією» морської піхоти.

втрачаючи, звісна річ, свого традиційного смислу, отой вигук набув за президента Рональда Рейгана іще й іншого: тепер він лунає уже в самому Білому домі, коли йдеться про заміщення на ключових посадах у адміністрації Сполучених Штатів.

Кажуть, що й сам Рейган колись мріяв про кар'єру морського піхотинця. А як актор — про роль одного із тих завзятих «марінс». Президент — а про це свідчить у книзі «Правлячий клас Рейгана. Портрет 100 високопоставлених осіб президента» — якось сказав, що, на його думку, «найкращим способом мислення є той, який виховують у морських піхотинців». Кажучи конкретніше, йдеться про філософію, яка зводиться до того, що «світ можна докорінно змінити, якщо приставити до його скроні зведений пістолет»...

Вирішивши, що відстоювати «життєві інтереси» США на Близькому Сході слід саме в дусі «славетних традицій» морської піхоти, Рейган призначає на вигадану ним посаду «особистого представника» президента США в цьому регіоні бувало відстав-

А от президент Рейган перекреслив цю давню традицію, став призначати на ту відповідальну посаду своїх вірних прихильників. Першим із них був Р. Аллен, другим — У. Кларк. Із першим довелося розпрощатися, бо ввіймався на хабарництво, а другий виявився вкрай негідним для цього крісла, навіть на смаки Рейгана.

І от, коли втретє підшукували кандидата на посаду помічника президента з питань національної безпеки, гучно пролунало: «Кличте морську піхоту!». Власне, дуже гукати не було жодної потреби, бо морська піхота була уже тут-таки, під самісінькою президентською рукою, в особі отого самого його представника на Близькому Сході Р. Макфарлейна. Отак морський піхотинець і опинився на ключовій посаді в Білому домі.

«Я цілком задоволений своїм новим помічником», — заявив Рейган. І пояснив: «Його перші поради показали, що він розуміє своє високе призначення».

Що ж, Р. Макфарлейн і справді показав, що не марно прослужив 20 років у морській піхоті:

НЕ ТОЙ РЕЦЕПТ

У міністерстві праці ФРН довго ламали собі голови над питаннями: звідки й чому беруться безробітні та як забезпечити їх роботою? Врешті дійшли такого висновку: фах багатьох безробітних не відповідає попиту на робочу силу. Вакансії начебто є, а фахівців, здатних зайняти ті вакантні місця, бракує. Отже, болячки, відомий під назвою безробіття, можна значною мірою зарадити; треба тільки, щоб безробітні перекаліфіковувалися. От за цю справу й узялися.

Наслідки цього заходу такі: два проценти безробітних влаштувалися таки на роботу за новою спеціальністю, тридцять один процент тих перекаліфкованих фахівців теж знайшли роботу, але знову втратили її через пірроку, а шістьдесят сім процен-

тів як були безробітними, так і лишилися ними, навіть отих пірроку не працювавши.

А на папері ж, бачите, так усе гарно та просто виходило!

ТУРБОТИ АРИСТОКРАТІВ

Батьки аристократичних англійських сімей, які хочуть забезпечити своїм нащадкам місце на високому суспільному щаблі, повинні завчасно про це потурбуватися. Щоб мати кращі шанси на блискучу кар'єру, тим нащадкам треба закінчити не просто університет, а університет привілейований. Щоб потрапити ж туди, треба закінчити одну із дорогих приватних шкіл. А щоб потрапити туди, треба загодя забезпечити в ній місце. Коли саме? Директриса однієї такої школи указує точно: «Не пізніше як

через два дні після встановлення факту вагітності».

ХТО Ж КРОВОПИВЕЦЬ?

Репутації кровопивця набув старий суддя Вейн Вілкс, який сумлінно виконує свої обов'язки у невеличкому американському місті Буа, що в штаті Айдахо. Всім порушникам правил вуличного руху, з якими йому доводиться мати справу в суді, він пропонує: замість сплати грошового штрафу здати певну кількість своєї крові у міську лікарню. Справа в тім, що державні лікарні одержують із міського бюджету такі мізерні кошти, що на придбання крові для переливання у них ніколи не вистачає грошей. Що вдієш, коли вашінгтонська адміністрація висмоктує гроші на озброєння!

ГУМОРЕСКА

Жирномолочна корова темно-бурої масті з білою плямою на голові, наївшись досхочу, відгорнула вбік, як непотрібок, поживний запашний силос і перевернула високоталорієне пійло. Це помітила Катерина Шипіло, яка саме підійшла доїти вередливую корову.

— Лисухо! Хіба можна таке робити? Щоб тебе народний контроль оштрафував! Ніби корова як корова, а отаким свинством займаєшся. Бачу, за тобою палиця плаче. Побачив би такий розгардіяш Тиміш!..

А тут якраз і колгоспний фуражир Тиміш нагодився.

— Не забувай, Катерино, що в палиці два кінці. Вам обом треба дати прочухана. Розтринькувачі колгоспного добра. У стінну газету б вас... Та по колгоспному радіомовленню... На повний голос... — Прямодушний фуражир не міг обминути мовчанкою факт марнотратства. — Бач, Лисуха наїлася, хоч у доміно на череві вистукуй. Жирна, аж блищить, а ти, Катерино, все її починаєш. Напхом напихаєш. Про раціон забула.

— А може, я хочу вивести її в рекордистки? — зарум'янилась жінка. — Може, я хочу наздогнати і випередити передову доярку Марію Жуму? Сам же нею ніяк не нахвалився.

— Обганяй хоч і мотоцикліста, тільки ж дбай про раціональне витрачання кормів. Вони ж не з неба падають! Їх же добувають у поті чола. — Тиміш витер рудуватого спітнілого чуба і пошкріб голову. — Знаєш, скільки треба докласти зусиль, щоб мати міцну кормову базу?

— Е-е... — махнула рукою доярка. — Тепер не надривають пупи, як колись. Тепер — прогресивні методи. Навіть спеціальний завод побудували.

— І все ж, як каже завідувач фермою, корми рахунок люблять. — Фуражир по-господарському підгорнув лишок корму. — Затям собі, Катерино: якби кожна доярка так нехтувала кормами, як ти, то, наприклад, сіна не було б і горобцеві на гніздо, а макухи — і на принаду для карася. А хіба можна так розтринькувати силос? — кивнув він на розтрешений корм.

— Та скільки його там. Ложкою моря не вичерпаєш.

— Не знаю, як відносно моря, а силос ми черпаємо уже з третьої ями. А ще ж тільки початок січня! Голова групи народного контролю нахвалився установити в силосних ямах сигналізаційні системи. Такі, як ото в магазинах — і по паузі Тиміш додав: — Бач, і комбікорму понасіпала стільки, що не лише народний контроль, а й сліпа курка знайшла б. Е, Катерино, не цінуєш громадського багатства. Отаким кормом вередує твоя Лисуха.

Присоромлена Катерина заходилася дбайливо підмітати рештки комбікорму, а корова махнула пишним, мов шиньон, кінчиком хвоста.

— А чому то ондечки, під коритом валяються гранули із зеленої маси і зерновідходів? — Ніщо не лишилося поза увагою турботливого господаря.

— Не розраховувала. Мій фартушок чималенький, отож трішечки перебрала, — виправдовувалася Катерина.

— Авжеж! Щедрі — на колгоспний корм! — ужалив Тиміш. — Правду кажуть: чоловік додому мішком, а жінка винесе фартушком. Ось, не доведи господи, попадусь на гарячому та скінчиться моє фуражування, чим тоді Лисуха буде череву начиняти? Святим духом? Отак і знай, Катерино!

...Вдома колгоспний фуражир Тиміш Шипіло ледве одсапався, витер спітніле чоло, а тоді вже заходився розв'язувати здоровецького лантуха, щойно принесеного з ферми додому.

Леонід КОМАРОВ.

м. Дніпропетровськ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

НЕХЛЮЯМ. Коли на прохання Перця представники Білогірського районного комітету народного контролю почали перевіряти лист колгоспників із села Сушівці (Хмельниччина), їх поглядам відкрилася сумна картина безгосподарного використання автотранспорту і паливно-мастильних матеріалів. Із 22 машин справними виявилось лише одинадцять. Вантажні автомобілі використовувалися як легкові

для особистих вояжів колгоспних керівників. Значні втрати палива та мастильних матеріалів припускалися на складі.

За все це, як сповістив редакції голова комітету тов. Назаров, голові колгоспу М. Миколайчуку та головному економісту В. Панасюку оголошено суворі догани, а завскладом паливно-мастильних матеріалів Н. Федорову з посади звільнено.

ЖАРДІНІ УСМІШКИ

ВЛУЧНА ВІДПОВІДЬ

— Чого це у тебе синяк під оком?
— А хай не лізуть!

Повідомив В. СКРЯБІН.

м. Одеса.

ПІДРАХУВАВ

— Чим займається батько? — запитує Миколку сусід.
— Підраховує, скільки чарок самогону за місяць випив.
— Ну й скільки?
— Та майже два відра.

Повідомив І. КАТЬКАЛО.

с. Товста
Білопільського р-ну
Сумської області.

ПОСПІВЧУВАЛИ

Було це за старих часів.
Продав чоловік на базарі корову і повертався додому. По дорозі його зустріли грабіжники та й пограбували. Став чоловік бідкатися:
— За що ж я тепер, люди добрі, доїду додому?!
Тоді старший бандюга каже до меншого:

— Дай йому троячку, де вже наше не пропадало.

Повідомив Г. ПСАЛТИРЯ.

с.мт Степань
Сарненського району
Ровенської області.

ХИТРИЙ РЕЦЕПТ

Лікар, оглянувши пацієнта, каже йому:

— Та у вас богатырське здоров'я.
— Це тому, що я дотримувався рецептів на пляшках з ліками.
— Що ж це за рецепти?
— Тримати пляшку наглухо закритою.

Повідомив В. САВЧУК.

м. Львів.

НЕ ПУСТИЛА

Зустрічаються дві знайомі. В однієї все обличчя подряпане.

— Що, хулігани?
— Та ні. Одна нахаба хотіла поперед мене в черзі пройти.
— Та хіба вас розборонити не могли?
— Хто? Більше нікого в черзі не було.

Повідомив А. КУМАНСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Зозуле, зозуле! Скажи, скільки літ нам лишилося до розлучення!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

Мал. В. СОЛОНЬКА

Рибний день.

Мал. В. САВІЛОВА

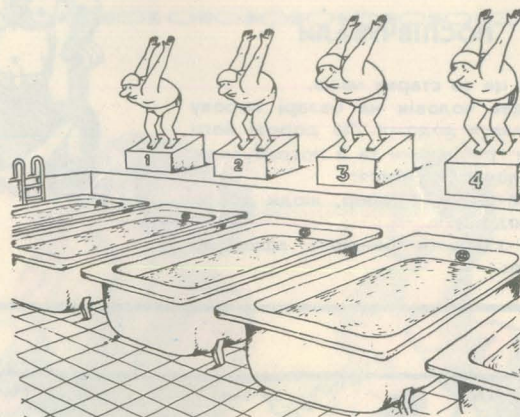
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

— Як бачите, ми вже закінчили озеленення заводської території.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Казала Катька, що тепер вона за Іваном — мов за кам'яною стіною.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Надворі травень, а настрій у мене далеко не весняний, хоч «Весну» в домі маю. Точніше — «Весну-211». За цей магнітофон я заплатив триста дев'яносто п'ять карбованців. І тут же відвіз його лагодити у майстерню райцентру Білопіль. Завідуючий радіотелемателем І. П. Горбокін оглянув магнітофон і сказав, що у браковій винен завод: клепали «Весну» в кінці місяця і, очевидно, саме через це забули поставити плату автостопа. Прийдіть, мовляв, через один-два тижні, а ми за цей час напишемо на завод, нехай надішле потрібну деталь.

З того дня минуло вісім місяців. Підрахуй, Перче, скільки разів я навідувався до майстерні «через один-два тижні». А вона ж не за роком мого будинку знаходиться: щоразу за п'ятнадцять кілометрів доводилося добиратися.

Кажуть, ніби за правилами обміну товарів служба «Побутрадіотехніки» давно мусила б видати мені довідку на заміну магнітофона, якщо не спромоглася заводський брак усунути. Чи, може, на Сумщину ці правила не поширюються?

М. БЕЛИЧЕНКО.

м. Ворожба
Сумської області.

Ознайомся, будь ласка, з двома офіційними відповідями на наші скарги. Ось перша:

«З приводу незадовільного стану дороги до шахти імені 50-річчя Жовтня повідомляю, що цю дорогу і до ст. Кропивник в 1972 році згідно з рішенням облвиконкому передано на баланс калуських шляховиків, які несуть відповідальність за їх стан».

Підписав відповідь заступник генерального директора «виробничого об'єднання «Хлорвініл» Ф. С. Бумбу.

А ось друга:

«...рішенням виконкому Івано-Франківської обласної Ради народних депутатів від 19.10.1982 р. виробниче об'єднання «Хлорвініл» залучено до практичної участі в ремонті дороги Калуш — шахта імені 50-річчя Жовтня на суму 300 тисяч карбованців. Виробниче об'єднання «Хлорвініл» зобов'язано згідно з проектно-кошторисною документацією капітально відремонтувати вказану ділянку дороги. Начальник районного шляхового ремонтно-будівельного управління І. В. Чикавчук».

Як бачиш, Перче, обидва товариші посилаються на рішення одного і того ж облвиконкому. То, може, він, облвиконком, і розсудить, яке з тих рішень дійсне. І розсудить якомога оперативніше. Бо, оскільки пасажирських всюдиходів місцевий автопарк не має, а звичайним автобусом «вказаною ділянкою дороги» не проїхати, нам, робітникам шахти, доведеться з роботи додому в Калуш і навпаки — ціла проблема.

РОБІТНИКИ ШАХТИ.

Ми не думаємо, що завідувач Бобрівцким обмінним пунктом райсільгосптехніки П. Д. Веремієнко будь-який побутовий електроприлад, який у нього вдома ламається, відразу викидає на смітник. І піджак з невеличкою плямою він, очевидно, несе в хімчистку, а не на пункт «Вторсировини». А от із глибинним насосом, що його наш колгосп «Червона зірка» здав на ремонт у січні 1982 року, тов. Веремієнко учинив інакше. На всі наші запитання чуємо одну й ту ж відповідь: «Ваш глибинний насос попав у групу вибраківки, і назад Ви його не одержите».

Ми в це й самі потихеньку починаємо вірити. А от як переконати корів ферми № 3, для яких тим насосом воду качали, що їм пити треба менше?

В. БОНДАР,
механік з трудомістких робіт,
А. КУЗЬМЕНКО,

голова групи народного контролю,
В. МИНЗАР,
завідуючий фермою № 3.

Чернівецька область.

«Ми хочемо жити і брати участь в усіх змаганнях».

«Хочеться особливо відзначити роботу профорга по вихованню порушників трудової і виробничої дисципліни».

(3 протоколів).

«Мене нікуди не іспользують».

(Із скарги).

Надіслала Н. ДУДКИНА.

«Зараз колектив механізованого загону, поки на фермі немає гною, займається його виробництвом».

(3 райгазети).

Надіслав В. ГРИНЧАК.

«Наша адмінкомісія в звітньому році попрацювала задовільно: за цей період оштрафовано 31 чол.».

(3 виступу).

Надіслав М. МОЛОДІД.

«Якщо робити, то всіма силами робити. А то один вивалить очі — буде роботу робити, а другий вивалить очі — буде спати».

(3 виступу на зборах).

Надіслав В. САВЧУК.

«Товариші! Квартплата. З квартплатою у нас дуже погано, всього 60%. Да це дуже погано. Тому я вас дуже прошу, передайте всім жителям, щоб вони всю свою увагу зосередили на квартплату. І гроші, які вони мають занесли до ощадних кас».

(3 оголошення).

«Будинків зразкового побуту на

сьогоднішній день у нас всього 23. Але ми всю свою увагу зосередили на те, щоб їх розвелось більше».

(3 доповіді).

Надіслав Б. ГЛУЗМАН.

«ТОВАРИЩІ! ЕСЛИ УТЕПЛИТЬ НА ЗИМУ ОКНА И ДВЕРИ.

ТЕМПЕРАТУРА В ВАШИХ КВАРТИРАХ БУДЕТ НА 2—3 ГРАДУСА НИЖЕ НОРМАЛЬНОЙ И СОСТАВИТ 16—17 ГРАДУСОВ.

БЕРЕГИТЕ ТЕПЛО, НЕ ДОПУСКАЙТЕ ЕГО УХОДА НА УЛИЦУ.

АДМИНИСТРАЦИЯ ЖЭК 2 (3 об'яви).

Надіслав А. ГРИЦЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про погану роботу працівників телеательє Лутугинського району писалося у фейлетоні «Телевізор у мішку» (№ 1 журналу за 1984 рік). Після виступу «Перця» заступник начальника «Укрпобутрадіотехніки» В. А. Воронов повідомив, що фейлетон розглянуто на раді директорів республіканського об'єднання, а також обговорено в колективах ворошиловградського виробничого об'єднання «Побутрадіотехніка». За порушення строків ремонту телевізійної апаратури начальникові Лутугинського районного телеательє Бабасву А. П. оголошено сувору догану. Встановлено твердий графік виїздів радіомеханіків на села, заплановано виділити додаткову кількість автотранспорту для обслуговування жителів сільської місцевості.

◆ «За трусами в Конотоп» — так називалася замітка, надрукована у «Перці» № 2 за 1984 рік, в якій йшлося про те, що на площі центрального ринку у місті Ромнах ще в 1979 році обласне оптово-роздрібне об'єднання «Спорттовари» заходило будувати павільйон, та ентузіазму будівельників надовго не вистачило і споруда досі недобудована, заросла бур'янами.

Директор сумського обл'об'єднання «Спорттовари» П. В. Минаков повідомив, що після виступу «Перця» придбано необхідні будівельні матеріали,

виготовлено додаткові конструкції і роботи по будівництву павільйону відновлено. А ввести його в дію передбачається у III кварталі 1984 року.

◆ По вулиці Вінницькій, що у місті Львові, вдень ще сак-так можна пройти-проїхати. А вночі і сам чорт ногу зламає. Бо проїжджа частина її геть розбита, а вуличне освітлення не діє. Лист про це надіслали редакції мешканці вулиці.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Шевченківського райвиконкому Львова Ю. П. Демчина повідомив, що вулицю відремонтовано і вуличне освітлення відновлено.

◆ Про те, що завідувач фермою у Ново-Павлівському радгоспі (Краснопереконський район) Секо А. Б. не відповідає своєму призначенню, а директор радгоспу Жеребцов А. І. тримає її на цій посаді, розповідалося у листі робітників радгоспу.

Як повідомив редакції голова Кримського обласного комітету народного контролю К. П. Лук'яненко, при перевірці було встановлено, що протягом останніх років за недоліки та упущення в роботі, розвал трудової дисципліни

Жеребцов чотири рази знімав бригадира молочної ферми Секо з роботи, а потім знову призначав на цю ж посаду. Тепер Секо А. Б. з посади за фермою звільнено. А міськомком партії на засіданні бюро заслухав звіт адміністрації радгоспу про роботу з кадрами.

◆ У листі, який надійшов до редакції з села В'язівки (Черкаська обл.) писалося про те, що браконьєри вбили двох лосів. З цим листом Перць звернувся до прокуратури Городищенського району.

Прокурор району К. П. Шамрай повідомив редакції, що факти, викладені у листі, підтвердились. Було порушено кримінальну справу і проведено розслідування. Встановлено, що лосів убили бригадир місцевого колгоспу «Радянська Україна» Комірний С. В., механізатор цього ж колгоспу Ганич В. О., контролер Городищенського енергонагляду Бондар К. З. та мешканець міста Києва, Одерій В. П. який до порушення кримінальної справи працював командиром взводу Залізничного райвідділу внутрішніх справ. Під час розслідування цієї кримінальної справи збитки, завдані лісовому господарству, відшкодовані за рахунок браконьєрів. Матеріали розслідування передано до Народного суду Городищенського району.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 9 (1171)
(на українському мові).
Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.04.84. Підписано до друку 17.04.84. БФ 06597. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 4,1 обл.-вид. арк. 14 умовн. фарб.-відб. Тираж 2329 000 пр. Зам. 01771.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org

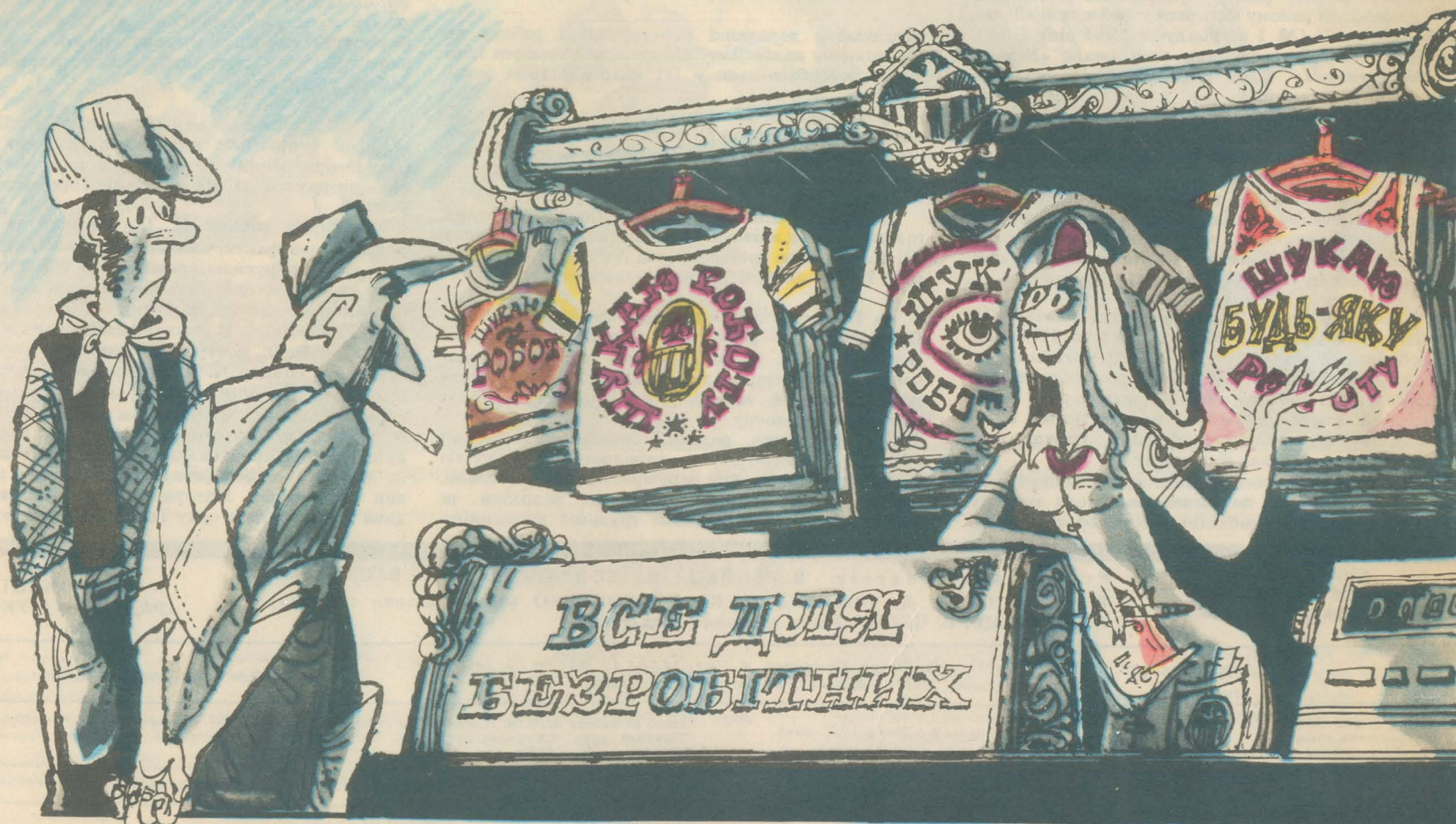
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— До мене цей папуга жив років п'ять в одного генерала з Пентагону.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ви можете замовити напис на свій смак.

Отсканировал reduktore
для rutracker.org